

POZITÍV

CAMRYN
GARRETT

Dream
válogatás

Egy nem túl megértő közösségben nincs könnyű dolga egy HIV-pozitív tininek. Meg kell küzdenie a félelmeivel, önmaga és a betegsége felvállalásával, valamint el kell fogadnia önmagát, főleg akkor, amikor életében először szerelmes lesz. Meghatározó, erőteljes és felemelő könyv, melyet Angie Thomas és Nicola Yoon rajongói imádni fognak.

Simone Garcia-Hampton új iskolába kezd járni, és ezúttal minden más. Igaz barátokat szerez, ismertté válik, mint a suliszindarabjának rendezője, és flörtöl Milesszal, a fiúval, akitől minden alkalommal elolvad, amikor csak meglátja. Az utolsó, amire vágyik, hogy kiderüljön, hogy HIV-pozitív, mivel legutóbb... hát, legutóbb elég csúnyán alakultak a dolgok.

A betegségét egyszerű kordában tartani, de folyamatosan titkolni az egészet közel sem annyira. Ahogyan Simone és Miles egyre jobban összemelegednek – amikor már jóval többről van szó, mint a félénk kis csókokról –, a lány olyan nyugtalanságot kezd érezni, ami aggasztóbb, mint a gyomrában repkedő pillangók. Tudja, hogy el kell mondania a fiúnak, hogy pozitív, főleg ha a szexig jutnak a dolgok köztük, de halálra rémíti a gondolat, hogy Miles vajon hogyan reagál majd. Aztán talál egy névtelen cetlit a suliszekrényében: „Tudom, hogy HIV-fertőzött vagy. Hálaadásig van időd szakítani Milesszal. Különben mindenki más is tudni fogja.”

Simone ezután is ösztönösen meg akarja óvni a titkát, de ahogyan egyre jobban látja, mennyi előítélet és félelem járja át a környezetében lévő embereket, elgondolkodik rajta, hogy vajon nem-e az az egyetlen módja annak, hogy feljűk emelkedjen, ha szembenéz a gyűlölködőkkel, és kiáll magáért...



© Louisa Wells

CAMRYN GARRETT

New Yorkban született és nevelkedett. Tizenhárom évesen részt vett a Time for Kid „riporter kerestetik” versenyében, mikor is hírességekkel készített interjút. Írásai megjelentek a Huffington Post és a Rookie Magazine hasábjain. Az MTV 2019-ben beválasztotta az első nyolc inspiráló tinédzser közé, akik a közösségi fórumok segítségével hatottak a világra. Ott találjuk a Teen Vogue 21 huszonegy éven aluli fiataljai között is.

Tudj meg többet a könyvről:

www.camryngarrett.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Camryn Garrett könyve a szexualitás, a szerelem, az önfelfogadás és a félelmek érzésvilágát boncolgatja egy fiatal lány nézőpontjából.”

Amazon

„Okos, szellemes, szexpozitív YA munka, melyet Nicola Yoon és Rainbow Rowell rajongóinak ajánlunk. Szívet melengető ábrázolása ez a serdülő életnek, mely megírására csak egy ilyen fiatal szerző képes.”

Goodreads

„Simone nem engedi, hogy bármiben is korlátozza a betegsége. De tudja: a legbiztosabb védekezés a fertőzés ellen a teljes önmegtartóztatás. Megismeri azonban Miles Austint, ezt az értelmes és szexi srácot, akinek képtelen ellenállni. Osztálytársai nem tudnak a vírusról, ám amikor valaki rájön, ártani akar vele.”

Barnes&Noble

„Camryn Garrett könyve azon túl, hogy a diszkrimináció témáját tárja fel – faji, nemi, HIV-fertőzöttség –, egyúttal arra is rávilágít, hogy lehetséges együtt élni mindezzel. Simone története a világ elé állás mikéntjéről is útmutatást ad.”

Kirkus Reviews

„A szerző hitelesen ábrázolja a fiatalok szexualitását. Az olvasók egész biztosan izgulni fognak Simone-ért a teljes életért folytatott harcában.”

Publishers Weekly

*Dream
válogatás*

CAMRYN
GARRETT

Pozitív

— részlet —

1. FEJEZET

Hiába igyekeztem meggyőzni az ellenkezőjéről, apám szentül hiszi, hogy muszáj elkísérnie első nőgyógyászati vizsgálatomra. Számára ez a fontos beavatási rítusokhoz tartozik.

– Camila néni tuti, hogy elhozott volna – morgom, és kibámulok a kocsiablakon. Már elég szívás az is, hogy együtt járulunk a doki elé, és ezt csak tetézi, hogy hihetetlenül közel rendel a kórházhoz, ahol apu dolgozik. Borítékolhatom, hogy *legalább* három betegével összefutunk. – Amúgy is nagyon szeret elkísérni ilyesmikre. Találhattam volna időpontot az üzleti útjai szüneteiben.

– A lányom vagy – mondja, miközben beáll a parkolóba. – Ez olyasmi, amin szülői kötelesség részt venni.

– Ezt erősen kétlem.

Apu hajában már ősz szálak tünedeznek fel, kreol ornyergén nyomot hagy a szemüvege. Amikor épp nem az orvosi köpenye van rajta, öregemberesen öltözködik, általában kötött mellényt és khakiszínű nadrágot visel. Bár csak az ízlése lenne a leginkább zavarba ejtő, de sajnos nem ez a helyzet.

Bentre érve mappát vesz elő a dokinak összeírt *kérdéseivel*. Belehalok a szégyenbe! Túl kicsinek érzem a várót, ahol olcsó légfrissítő szaga terjeng.

Apu maga mellé teszi a mappát, és a titkár nő által adott kérdőívre mered.

– Mikor volt az utolsó menstruációd?

– *Apu!*
– Ez teljesen helyénvaló kérdés.
– Csak... hadd csináljam én! – veszem el tőle a kérdőívet.

– Ha tudni akarod, én is sűrűn felteszem ezt a kérdést a pácienseimnek. Nem kell zavarba jönnöd.

– De én a gyereked vagyok. Így sokkal furább.

Végigfutok a kérdéseken. Többnyire őszintén válaszolok. Apu kitöltötte a leginkább időigényes passzusokat – amik jobbára az orvosi előtörténetemmel foglalkoztak –, vihetem tehát vissza a kérdőívet a recepciós pultjához. Mire visszatérek, apu újra a kérdéseit kémleli.

– Nincs miért idegeskedned, Simone – veregeti meg a lábszáramat. Szemüvege folyton lecsúszik az orráról. Ha ő lenne a kezelőorvosom, nem tudnám komolyan venni. – Sok nő, aki hozzám jár, ideges az első alkalommal.

– Én nem vagyok nő. Olyan vagyok, mint egy tizenkét éves. – Úgy beparáztam, hogy a lábam idegesen jár fel és le.

– Tizenhét éves vagy. A legtöbb lány már tizenöt évesen elmegy nőgyógyászhoz, noha inkább csak formaság az egész. Ráadásul nem is vagy...

– Szexuálisan aktív. Tudom. Amúgy mindketten tudjuk, hogy nem szexelek.

Egy terhes nő megbámul az óriási hasával. Nem értem, min akad ki. Ha a gyereke olyan lesz, mint én, szerencsésnek mondhatja magát. Elvégre is élve megúsztam tizenhét éves koromig. Ennyit talán a szüleim sem reméltek.

– Akkor miért ragaszkodtál mégis annyira ehhez a vizsgálatához? – firtatja az apám.

Az ajkamba harapok. Valójában tényleg nincs szükségem nőgyógyászra. Nem járok senkivel. Az esély, hogy elveszítsem a szüzességem, nem nőtt meg egy csapásra az utóbbi időben. A HIV-doktorom, dr. Khan azonban felvetette, hogy amennyiben kérdéseim vannak, menjek el nőgyógyászhoz, és tessék, most itt vagyok.

Nem igazán mondhatom el apámnak a teljes igazságot: hogy van egy irtó helyes srác a suliban, miatta szeretnék többet megtudni a szexről. Nincs semmi közöttünk, de akkor is. Reménykedni azért lehet, nem igaz?

– Nem baj, hogy el akartál jönni – mondja apám, ki-rángatva töprengésemből. – Csak arra vagyok kíváncsi, mi keltette fel az érdeklődésedet.

– Ümm. Én csak... tudod, hogy van ez – felelem. – Érdekel a dolog, és kicsit aggaszt is. Amint már mondtam, lenne pár kérdésem. Úgy érzem, tök tudatlan vagyok. Dr. Khan szerint is jó ötlet idejönni.

– Most felteheted a kérdéseidet. Kismilliószor beszéltem dr. Walkerrel. Remek orvos! Azt gondolom, könnyít a dolgodon, hogy nő.

– Simone Garcia-Hampton?

A nővér tök rendesnek látszik. Díjazom, hogy nem kezd el azonnal bájcsevegni apuval. Felkelek, és mereven, mint aki nyársat nyelt, belépek a rendelőbe. Apu le nem venné kezét a hátamról, úgy kormányoz a nővér mögött.

– Jó ideje nem láttam, dr. Garcia – mondja a nővérke, apámra villantva mosolyát, ahogy átlépünk a küszöbön. Mivel hozzám nem szólt, így felugrok a vizsgálóasztalra. – Hogy mennek a dolgok a St. Mary'sben?

– Pompásan – mosolyog rá vissza apu. – És hogy van a kis Jason?

Végül csak nem úszom meg a bájcsevejt. Ahogy elnézem, minden fehércöpenyes ismeri aput a kórházból vagy a rendeléséről, esetleg nála is szült.

– Napról napra nagyobb lesz – mondja a nővérke, és belapoz a dossziémba. – Oké, Simone. Dr. Walker mindjárt itt lesz, megvizsgálja a melleidet, meg még ezt-azt. Hüvelyi vizsgálatot mindenesetre nem végzünk ma.

Megkönnyebbülten felsóhajtok.

– Hála az i...

– Hála az égnek, ezt akartad mondani, ugye? – javít ki apu sokatmondó tekintettel.

– Na, ja – elsimítok egy elszabadult hajfürtöt a fülem mögé. Apu hitehagyott katolikus, de vallásosabb, mint hajlandó beismerni. – Igazából azt is akartam mondani. Ismersz, nem?

A nővér mosolyogva végzi rajtam a dolgát: megméri a vérnyomásom és a pulzusom. Ezután kikérdez a menstruációról, és arról, hogy élek-e nemi életet. Közben igyekszem nem tudomást venni apuról, aki az oldalamnál sertepertél.

– Szívmelengető látni, amikor apa és lánya ilyen közel áll egymáshoz – jegyzi meg a nővér, aki melléhez szorítja a jegyzettömbjét. – Az én lányom lépni se tud nélkülem, pedig szívesen hagynám az apjára.

– Nos, nekem nincs anyám – vonom meg a vállam. – Úgyhogy nincs sok választásom.

Apu megajándékoz még egy sokatmondó tekintettel. A hölgyemény ábrázata azonban kész tanulmány: cékla-vörös lesz. Mintha most rúgott volna meg tévedésből egy kutyakölyköt. Az ajtó felé hátrál nagy, lassú léptekkel.

– Igazán sajnálom – ingatja a fejét. – Tessék, öltözz át ebbe a köpenybe, és vedd le a melltartód! Dr. Walker mindjárt itt lesz, és megvizsgál.

– Ez durva volt, Simone – közli apu azonnal, ahogy az ajtó becsukódik. – A nővér nem tehet róla, hogy nem ismeri a családunk történetét.

Így ez baromira hivatalosnak hangzik. Az embereket összezavarja a családi helyzetünk, és van is rá tippem, miért. Egyrészt mert nem hasonlítok apura. Az ő bőre olyan, mint a megbarnult, nedves homok, az enyém viszont fekete, több árnyalattal sötétebb az övénél. Nyilván mindenki azt feltételezi, hogy anyámra hasonlítok, kivált, ha meglátják a gyűrűt apu bal kezén. Apu sosem vállalta fel nyíltan, hogy meleg. Mélyen hallgat apuciról, csak akkor hozza szóba, ha muszáj. Apuci viszont tízmérföldes körzetben fűnek-fának mutogatja a maga gyűrűjét. Eltérően

reagálják le ezt a dolgot. Bárcsak olyan lenne a világ, hogy apunak se kell titkolóznia.

– Békén kellene hagynia bennünket – lépek a függöny mögé átöltözni. – Tudod, mi erről apuci véleménye: aki szaglászni kezd körülöttetek, az magát is lebögeti.

– Tudom, és ez egyre rosszabb – sóhajt fel apu. – Tudod már, mit kérdezel a doktornőtől?

– Azt, lehet-e szexelnem. – Belebújok a köntösbe, elfüggönyözve magam feszengető tekintete előtt. – És a szűzhártyám felől is érdeklődöm. Meg a teherbeesésről.

– Fura, de én nem tartom ezt olyan mulatságosnak.

– Mert nem is az. – Lerángatom a köntös szélét, csak ezután húzom szét a függönyt. – A szex soha nem vicces, kivált nem nekem – emelem fel intően a kezem.

– Simone – lágyul el apám arca.

– Á, a híres-neves Simone! – Magas, fehér, vörös hajú nő libben a helyiségbe orvosi köpenyben. – Rengetegszer hallottam rólad a papádtól. Amikor utoljára láttalak, akkor tanultál járni.

Dr. Walker ismer engem, én azonban egyáltalán nem emlékszem rá. Vigyorogni kezdek. Valamiért nem hiszem el, hogy olyan közeli barátja a családnak, amilyennek mutatja magát. Különben meg, mit számít? Nem akarok a puszipajtása lenni. Mindössze arra lenne szükségem, hogy válaszolja meg a kérdéseimet.

– Szóval, Simone – kezdi, és összekulcsolja a kezét. – Dr. Kahn azért ajánlott engem, mert több hozzád hasonló betegem van, ezért van tapasztalatom ezen a téren. Szeretném, ha tudnád, hogy bármit kérdezhetsz tőlem, ami gondot okoz, és én megpróbálok rá válaszolni.

Azanyját! Azonnal a tárgyra tért.

– Tegyük fel, hogy szexelni akarok. – Igyekszem leutánozni a doktornő tartását a vizsgálóasztalon, az egyik láb-számra a másikra helyezem. A papírköntös összegyűrődik a mozdulatra. – Elég az óvszer? Akkor is használnom kell, ha lánnyal vagyok?

– Nos, vannak belső kondomok és fogászati gumihártyák arra az esetre, ha olyasvalakivel szexelsz, akinek vaginája van – mondja, és hátrahajol a zsámolyán. Dicséretére legyen mondva, egyáltalán nem akadt ki a kérdésemtől. – Ugyanakkor észben kell tartanod, hogy a vírus olyan testnedvek cseréjével hatol át egyik szervezetből a másikba, mint a vér vagy az ondó.

– Álljunk meg egy pillanatra! – szól közbe apám. – Simone, ugye tudod, hogy a legbiztonságosabb az, ha tartózkodsz a testiségtől? Beszéltünk már erről, aranyom.

Vörös lesz az arcom. Újabb indok, hogy miért is zavar a jelenléte. Szerettem volna akadálytalanul választ kapni a kérdéseimre. A legrosszabb az egészben, hogy tudom, *igaza van*, az aktustól való tartózkodás az egyetlen biztonságos módja a HIV-fertőzés elkerülésének. Tizenhárom éves korom óta ezt sulykolják a fejembe az apáim. Mostanra komplett reflexszé vált.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem is *vágyom* a szexre. Az utóbbi időben egyre többször fészkelni be magát az agyamba, hogy ezen rágódom. Nem mintha szexpartnert keresnék magamnak, mégis piszkosul *hiányzik*. Hiányzik, hogy nem nézhetek úgy másra, nem szerethetek mást úgy, mint a többi ember.

Ezért szeretnék többet tudni a témáról.

– *Tudom* – mondom, és a köntös gyűrött szélével babrálok. – De nem maradhatok szűz egész életemben. Szeretnék tisztában lenni azzal, létezik-e számomra megfelelő védekezési lehetőség, amivel a partnerem biztos nem fog foglalkozni.

Apu felnyög, és a fejét csóválja. Visszafordulok dr. Walker felé.

– Megpróbáltam kiguglizni a dolgot, de mindig más válaszokat kaptam – folytatom. – Sokat tudok a HIV-ről, többek között a Nem=Nem szabályról. Ha valakinek a véreben *nem* mutatható ki a vírus, *nem* is fertőz. Más szóval

nem adom át másnak. Ha nem, hát nem. Per pillanat azonban ez sem egetverő segítség.

– Mindenesetre feljogosít a reményre, Simone – mondja dr. Walker, a két kezét a térdemre fekteti. – Szeretném, ha tudnád, hogy a szex létező lehetőség a számodra, amikor késznek érzed magad rá. Érted, ugye? Amennyiben mások véleményét is meg szeretnéd hallgatni, más orvosokkal is beszélhetsz.

Bólintok. Nem rajongok az ötletért, hogy a szexről faggassam dr. Kahnt, noha a doktornő kicsi korom óta kezel, és gyakorlatilag a családhoz tartozik.

– Akkor a legbiztonságosabb a szex, ha a vírus minimum fél éve nem mutatható ki a vérben – pillant bele a dossziémba a doki. – Nem vagyok biztos benne, hogy ez a te esetedre is fennáll-e. Ám akár így van, akár úgy, fontos, hogy naponta, a megszabott időben bevedd a gyógyszeredet.

Összepréselem az ajkam. Dr. Kahnnak új gyógyszert kellett keresnie, mert rezisztenssé váltam a régivel szemben. Amikor utoljára nála jártam, a vírus még kimutatható volt a véremben.

– Fontos továbbá, hogy a szex milyen formáját válaszd, mert mind másfajta kockázattal jár. Az anális szexnél a legnagyobb a fertőzés esélye, az orálisnál a legkisebb.

Oldalra pillantok apura, ilyen vörösnek még nem láttam a fejét. A könyökébe köhög, mintha valami a torkán akadt volna. Szívesen ugratnám, de nem akarom, hogy éretlennek higgyen. Éppenséggel azt kívánom a *tudtára adni*, hogy alaposan utánanéztem a témának. Soha nem hagyok ki egyetlen pirulát sem, a nyílt sebeket pedig azonnal bekötözöm. Felelősen állok hozzá a betegségemhez.

– Mondtad, hogy használnál óvszert, fontos azonban, hogy latexből vagy poliuretánból legyen – lapogatja meg a dossziéját a doktornő. – Talán az lenne a legegyszerűbb, ha a partnered is HIV-pozitív lenne, noha ebben az esetben sem árt az óvatosság.

– Igen, hallottam róla. – Megvakarom a tarkómat. Egyfolytában egyvalakire gondolok, akinek sötét a bőre és kedves a mosolya. – Mi van azonban, ha a partnerem nem HIV-fertőzött, és a vírus is kimutatható a szervezetemben?

– Simone... – kezdene bele apu.

– Mi az? – vonom fel a szemöldököm. – Nem akarod, hogy felvilágosítsanak? Jövőre betöltöm a tizennyolcat, apu! Te magad mondtad, hogy nem vagyok már tizenkettő.

A HIV-gyógyszerezése nem egyszerű. Néha mellékhatásokkal jár. Aki túl gyakran kihagyja a pirulákat, annak a vérében idővel rezisztenssé válik a vírus. Meglehet, nekem sem utoljára kellett orvosságot váltanom, és az egészet újrakezdenem. Ráadásul megvan a valószínűsége, hogy olyan partnerem lesz, aki nem HIV-fertőzött. Addig nem szexelhetek majd vele, amíg megint el nem tűnik a vírus a szervezetemből? Vagy van valami kerülőút?

Dr. Walker megköszörüli a torkát. Ismét felé fordulok. Szelíd az arckifejezése, mintha simogatható állatkerti kölykökhöz beszélne. Nem kétlem, hogy más betegek mellől sem tángítanak a túlvédő apák. Valószínűleg lefolytatta már ezt a fajta beszélgetést, csak nem ilyen viharosan.

– Akkor az szerodiverz kapcsolat lenne – mondja. – Létezik olyan gyógyszer, amelyik kivédi a vírusfertőzést, de ezt tárgyald meg inkább egy HIV-specialistával. Noha szívesen beszélek veled erről, nem győzöm hangsúlyozni, hogy mindenekelőtt neked kell tisztáznod a helyzetedet a leendő partnerrel, még mielőtt sor kerülne bármiféle szexuális közeledésre.

– Tudom – bámulok le a kezemre. – Erről is hallottam.

Kalifornia államban régebben egyenesen törvény tiltotta, hogy a partner felvilágosítása nélkül szexeljünk. Lesittelhetek miatta. Ma már másként van: ha nem mutatható ki a fertőzöttségem, és ráveszem az óvszer használatára a partneremet, nem számítok bűnösnek. Csak

hát a törvény valahogy *valóságosabbnak* láttatja a veszélyt. Emlékeztet rá, hogy más vagyok, mint a többi ember.

Apucival sokszor eltréfálkoztunk azon, mennyi tévhit forog közkézen arról, hogyan lehet elkapni a fertőzést: puszilással, kézfogással, ugyanabból a pohárból ivással. Így biztosan nem, szexszel viszont annál inkább. Mindenki tudja, hogy az aktussal nő a nemi betegségek esélye, mégis kétlem, hogy egyetlen iskolatársam is komolyan számolna a HIV-fertőzés veszélyével. Valahányszor elképzelem, hogy bevallom a betegségem valakinek, aki tetszik, a dolog azzal végződik, hogy kisétál az ajtón.

– Simone?

Pislogok dr. Walkerre. Szomorúan rám mosolyog, mint aki olvas a gondolataimban. A legszívesebben megölelném.

– Van még kérdésem?

Megrázom a fejem, mire megveregeti a kezem.

– Dőlj hátra, édesem! Megvizsgáljuk a melledet.

2. FEJEZET

A szüleim réges-rég feladták, hogy autóval vigyenek iskolába. Leginkább azért, mert a legeslegutolsó pillanatig húzom az ébredést és a készülődést. A mai nap azonban más. Ha későn ébrednék, cserbenhagynám Lydiát.

Fura hallani, ahogy apu kiáll a kocsifeljáróról, és elhajt a kórház felé. Apuci a konyhában főzi a reggeli kávéját. Úgy fest, sok mindenről lemaradtam, amíg aludtam.

– Korán keltél – kavargatja a kávéját, amit mindig feketén iszik. – Készültök valamire a csajokkal?

Nyelek egyet, majd elhaladok mellette és a konyhasziget mellett. Apucival bármiről lehet beszélgetni, a barátnőimet kivéve. Ha Lydia nem akarja, hogy a szülei tudják, hová készül, erősen kétlem, hogy az *enyéimet* szívesen beavatná a terveibe.

– Csak el kell mennünk valamiért – mondom inkább, miközben egy bögrét veszek elő a szekrényből. – Suli után nem mehetünk, mert próbám van.

– És mindenképpen együtt kell elmennetek ezért a valamiért?

Vállat vonok, elcsenem a kávéskannát, és jókora adag kávé öntök a bögrémbe. Még leragad a szemem az álomságtól, de azért tisztán látom apuci De La Soul pólóját. Ezt viseli mindig, noha egyedül a fekete tanítványai értik meg az utalást – például mi. Néha bánom, hogy nem az általam suliba járok, ahol ő tanít, de az félóránnyira van innen. A Szent Szív közelebb esik. Nem olyan konzervatív, mint

a régi sulim, még az egyenruha sem kötelező. Ennél is szuperebb, hogy senki sem ismer a Szent Szívben, legalábbis nem úgy, mint a régi helyen.

A Lourdes-i Miasszonyunkba kábé száz lány járt, és mind ugyanabban a hálóteremben laktunk. Azaz közelebb álltunk egymáshoz, mint normál esetben az osztálytársak. Addig nem zavart, amíg rá nem jöttek, hogy HIV-pozitív vagyok.

– Simone – mondja apuci, és a munkapultra helyezi a kávéját. – Ha történik valami, ugye, elmondod?

– Lydia nem akar erről beszélni a szüleivel – sóhajtok fel. – Egyelőre legalábbis. Csak be kell ugornunk valahová.

Apuci fürkészően mered rám.

– Esküszöm, megmondanám, ha bajba kerülne! – teszem rá kezem az övére.

Belemorog a csészéjébe. Elégedetten az orvosságos szekrénykénk felé fordulok. A vírus visszaszorítására reggelente tonnányi gyógyszert kell magamba nyelnem. Mobilom is figyelmeztet erre, de általában nincs szükségem rá, óramű pontossággal szedem a piruláimat.

Magamon érzem apuci tekintetét, miközben lenyelek egyet. Régebben tőle és aputól jutalommatricát kaptam minden olyan nap, amikor magamtól jutott az eszembe. Egy teljes hónap után jutalomban is részesültem. Ma már úgy sejtem, az egészségem a jutalom. Határozottan nem olyan élvezetes, mint ellátogatni a Chuck E. Cheese'sbe.

Megszólal a csengő. Nagyot ugrom, csaknem kilötytyintve a kávémat. Lydia áll a tornácon, barna haját a füle mögé tűri, az arca sminketlen.

– Helló! – üdvözlök, amikor ajtót nyitok. – Készen vagy? Claudia a kocsiban vár.

– Rendben. – Némán végigmérem. Sápadtabb a szokásosnál. – Ő akarta, hogy te gyere értem?

– Nem, nem, én.

Gyanakodva hunyorgok.

– A barátom vagy, Simone! – csóválja a fejét. – Látni akarlak.

– De ideges vagy – találgatok. – Különben megvártál volna odakint.

– Kicsit igen – ismeri el. – De így a jobb mindenkinek. Mintegy bizonyítékul megölel.

– Jaj, Lydia! – fúrom arcom a vállába. – Túl sok ez nekem!

Dacára ennek imádom.

– Csak felkapom a táskámat – húzódok el a következő pillanatban. – Gyere be!

Bólint, és utánam indul. A táskáját különböző kitűzőkkel dekorálta ki: a sulis logójával, *A Lego kaland* rajzfilmfiguráival meg egy *Imádom Tajvant* kitűzővel még a nyárról, amikor a családját látogatta meg.

– Szia, Lydia! – üdvözli apuci, mialatt felkapom a táskám a munkapultról – Hogy vagy?

– Kösz, jól – villantja rá a mosolyát Lydia. – Készen állok a sulira.

Belerötyögök a karomba. Lydia ugyanis szeret iskolába járni, amit én soha nem fogok megérteni.

– És a szüleid?

– Ők is remekül vannak – hintázik a sarkán Lydia. – Csak elfoglaltak, mint mindig.

A szülei, Mr. és Mrs. Wu azt szeretnék, ha jól tanulna, mégsem aggódnak ezért annyira, mint Claudia felmenői. Nem festették fel a szorzótáblát a szobája falára, nem kényszerítették matektáborba, de amint hazaér, meg kell mutatnia az ellenőrzőjét. Az én szüleim mindössze annyira ragadtatták el magukat, hogy megkérdezték, nincs-e szükségem korrepetitorra, és ezt is csak a bentlakásos iskola idején. El nem tudom képzelni, hogy pár percenként a számítógépemet lessék a vállam felett, de hát mindenki másként csinálja.

Apuci gyors pusztit lehel az arcomra, és odaint Lydiának, aki az ajtó felé taszigál.

– Szép napot, lányok! – szól utánunk. – KüldjeteK egy SMS-t, ha beértetek az iskolába.

Az ajtó becsukódik mögöttünk.

Claudiának vén kék Ford Broncója van, én azonban soha nem ülök benne előre. Nem is értem, hogyan meri megtenni Lydia, különösen ma. Valahányszor engem szállít, Claudia vagy úgy vezet, mint a *Halálos iramban*, vagy mintha durrdefektet kapott volna.

– Meglep, hogy megvan még a jogsid – csusszanok be középre hátul. – Hiszen van egy adag büntetőcédulád, ha jól sejttem.

– Jaj, dugulj már el! – mondja, és kezével már a kormányt markolja. – Ha szerinted olyan borzasztó vagyok, hát vezess te! Hidd el, nem annyira könnyű, amilyennek tűnik. Menj, iratkozz be autósiskolába, ott majd rájössz!

Kigondolhatnék valami szellemes visszavágást, de nem teszem. Ma kedvesebb Lydiához, mint máskor, ami azt jelenti, hogy valakin csak muszáj kiélnie magát. Az sem biztos, hogy leáll vele, ha túlleszünk ezen.

Jókora zökkenő után indul el a kocsí. A szelíd ringástól leragad a szemem. A kávé ellenére is kis híján elnyom az álom. A nagy csend nem sokat segít ebben.

– Csak tablettát írnak fel – fordul aztán Claudia Lydiához. – Ugyan már, nem olyan nagy ügy.

Hunyorogva igyekszem ébren maradni. Csupán Claudia arcát látom, amely tele van aggodalommal és szokatlanul lágy. Lydiára nem látok rá. Nem értem, miért parázott be.

– Úgy érzem magam, mint egy hazug disznó – mondja. – Látnotok kellett volna anyut néhány napja. *Érzésekről* és *változásokról* akart velem beszélni. Mondtam neki, hogy nem feküdtem le még senkivel. Most mégis fogamzágátlót megyek felírni a tudta nélkül. Brutális, nem?

– Szerintem nem – vonom meg a vállam. – Miért, el szeretnéd mondani, hogy Ian Watersszel dugsz?

– Először is, pfuj! – Pillant fel rám Claudia a tükörben.
– És manapság már senki se használja ezt a szót.

– Én igen.

Felröhög.

A klinika kábé negyedóránnyira van. Az út hátralévő részét szóltalanul tesszük meg. Lydia mindkét szülője pénzügyes, ezért nem kell attól tartania, hogy holmi családi barátok tetten érik. Mindössze annyit kell tennie, hogy bemegy, kifizeti a tablettá árát, és visszajön.

Claudia beáll a parkolóba. Nagyjából hat másik kocsi áll itt, noha még kora reggel van. A kopott rózsaszín felirat a súlyos fémajtók közelében olyan, mintha egy filmből került volna ide.

Kicsatolom a biztonsági övet, majd előrehajolok, hogy jobban lássam Lydia arcát.

– Akarod, hogy bemennyünk veled? – kérdezem. Fura a védjegyjéül szolgáló füstös szemfesték nélkül látni. – Mert bemegyek, ha jobb úgy neked. Besétálhatunk mindhárman.

Megrázza a fejét, majd ő is kicsatolja a biztonsági övét.

– Ne gyertek. Egyedül nem ismernek rám, de ha hárman megyünk, akkor tuti, hogy bekattan nekik, kik vagyunk.

Claudiát és Lydiát mindenképpen felismerik. Időtlen idők óta barátnők. Ugyanabba a suliba járnak, és régen átjártak játszani egymáshoz.

– A titoktartást törvény írja elő – mondja Claudia, és leállítja a motort.

– Na, ja – mondom. – A nővérek és a dokik semmit sem árulhatnak el az engedélyed nélkül. Szóval, nincs mitől tartani.

– Mi lesz, ha elkésünk az órától?

Claudia és én egyszerre mordulunk fel.

– Megoldjuk – jelentem ki. – Ha bármi adódna, majd beadjuk a szüleidnek, hogy valami családi ügyben segítet-

tél nekem. Nyugodtan mondhatod nekik, hogy rosszul lettem.

Fura lenne Mrs. Wúnak hazudni. Egyszer jártam náluk, még szeptemberben aludtam ott, és palacsintát csinált nekünk reggelire. Ennek ellenére szívesen megtenném Lydiáért, amit felajánlottam.

– Uhh! – dörzsöli a karját Lydia. – Ez a sok hazugság!

– Érzésem szerint szervesen hozzátartozik ez az egész a tinédzserek lázadásához – mondja Claudia. – És a... szüleid előbb-utóbb rájönnek, hogy fogamzástáglót szedsz, nem érdemes ezért nagyon drámázni. Ők nem olyanok, mint az *én* szüleim, tudod.

– Tudom – morogja Lydia. – Oké, mindjárt jövök.

Kiszökken az autóból, és bevágja az ajtót. Megfordul a fejében, hogy beülök előre az utasülésre, de aztán maradok hátul, és lábamat a mellkasomhoz húzom.

– Fura – töröm meg a csendet. – Soha nem gondoltam, hogy egyszer idejövök. Mindig úgy gondoltam, hogy sose lesz okom a szexre gondolni.

– Pedig többet gondolsz rá, mint bárki, akit ismerek. Miről beszélsz egyáltalán? – szögezi le Claudia.

Jaj! Claudia és Lydia az első és egyben legjobb barátnőim, akikkel összehaverkódtam a Szent Szívben. Lényem egy része, valahol a zsigereim mélyén azt súgja, hogy nekik tudnom kellene beszélni a betegségemről.

– Nem is tudom – vetem hátra a hajam. – Attól még semmi sem történik, hogy *gondolok* a szexre. – Visszanyelem a többi gondolatomat: attól még, hogy állandóan ugyanazon a srácon jár az eszem, semmi nem lesz a dologból.

Claudia felém fordul, és felvonja a szemöldökét. Rövid a haja, bubifrizurája egy centit nem nőtt megismerkedésünk napja óta. A bőre ugyanolyan kreolbarna, mint apué.

– Mondani akarsz valamit, picinyem?

Összepréselem az ajkam. Claudia Perez nem az az ember, aki előtt titkolózni szeretnék, ez azonban *titok*. A leg-

nagyobb titkom. Nem hinném, hogy szétkürtölné, de biztosra kell mennem.

– Mi a baj, *Simone*? – nyomul tovább Claudia.

– Én csak... – Lesütöm a szemem. A kocsipadlóját elborító szemetet tanulmányozom, amit aztán összenyomok a talpammal. – Csak nehéz elképzelnem, hogy bárki szeretne *velem* lefeküdni.

– Miért ne? – csattan fel. – Én például szívesen szexelnék veled, ha érdeklődnél a lányok iránt. Észvesztő vagy!

Akaratlanul is elnevetem magam.

– Tudod, hogy milyen *furán* hangzik ez?

– Na és? Kit érdekel? – Újra fészkelődni kezd, és mosolyra húzza száját. – Miért ne akarna *megdöngetni* valaki?

Mit mondhatnék erre? Lydia kinyitja az utasülés ajtaját, és becsusszan. Lángol az arca, kezében kicsiny fehér csomagot tart. Némán várjuk, hogy megszólaljon.

– Tök jó fej ez a doktornő! – mondja végül, és felsóhajt.

– Nem is tudom, miért paráztam előtte annyira, hiszen a telefonban is kedves volt. Most pedig megválaszolta az összes kérdésemet.

– Büszke vagyok rád, csajsz! – szorongatom meg a vállát.

– Bizony! – Claudia a kormányon dobol. – Lydia a legjobb!

Nem tudnám megmondani, hogy Lydia kimelegedett vagy szégyenében ég az arca. Claudia kiáll a parkolóból, és a suli felé veszi az irányt.

– Bevettem belőle egyet – mondja egy pillanattal később Lydia. – Minden nap ugyanebben az időpontban kell szednem. Szerintem okés lesz.

– Hogy érzed magad? – előz meg a kérdéssel Claudia. – Jobban?

– Határozottan – sóhajt újra egy hatalmasat Lydia. – Iannel kezdtünk egyre inkább... tudjátok... arrafelé tartani, úgyhogy örülök, hogy felkészültem. Azt hittem, hogy rosszabb érzés lesz a szüleimnek hazudni, de tévedtem.

– Szerintem ez tök normális – dőlök hátra az ülésen. Dr. Walkerre visszagondolva bánom, hogy én nem hazudtam többet a felmenőimnek. – Néha szükségünk van a magunk kis titkaira.

– Jó fejek vagytok, csajszik – mondja Lydia. Claudia le sem veszi szemét az úttestről, én azonban rámosolygok, akkor is, ha nem lát rám. – A hálám örökké üldözni fog benneteket! Tudom, hogy különben nem keltetek volna fel ennyire korán sulis előtt...

– Ez Simone gondja volt, nem az enyém – szakítja félbe Claudia.

– Oké. Nehezen kelek fel kilenc előtt – mondom. – Nem az én hibám, hogy éjjel éberebb vagyok. A Gyermekgyógyászok Amerikai Akadémiája szerint...

– A gyerekeknek nem kellene olyan korán felkelniük – fejezi be helyettem a mondatot Lydia. Nevetés bujkál a hangjában. – Betéve tudjuk már, minden áldott reggel ezt hajtogatod. Álomban is fel tudnám idézni azt az értekezést.

A sulis parkolójában már sok a kocsi. Hatalmas nagy téglalap, ami akár tűzoltólaktanya vagy apácázárda is lehetne az ötvenes évekből, de történetesen sulis. Claudia tizennyolc éves tragacsa ordítóan kilóg a csillogó ezüst álomautók sorából.

– Gyerünk, csajszik! – veszi magához a kocsi kulcsait. – Még el kell ugranom a szekrényemhez. Oda dugtam egy házi feladatot. Lydia nagyon felelősségteljesen cselekedtél, imádlak! Most rád bízom Simone-t. Mondogasd neki gyakran, hogy egy napon ő is szexelni fog a szíve választottjával.

Felé villantom a középső ujjamat. Ő azonban épphogy elmosolyodik. Utána indulok az iskolaépületbe, a hideg őszi levegőben gyorsan haladok, de Lydia menten belém karol.

– Mi ez az egész a szexszel? – Ilyen közelségből már nem tűnik olyan izzadtnak, mint korábban. – Jó dolog. Ki kellene próbálnod!

- Azt hittem, még nem tartotok ott.
- Különféle fokozatai vannak.
- Nem a szexszel van baja általában – magyarázza Claudia, és megáll széles kék szekrénye előtt. Én a többi-
nek támaszkodom, amíg ő a számkombinációval piszmoz.
- Csak nem hiszi, hogy talál partnert.
- Micsoda? Miért? – pillant rám Lydia.
- Tudjátok mit? Nem is kell semmi a szekrényemből
– húznám ki a karom az övéből, de nem enged el. – Komo-
lyan mondom. Mindent, ami fontos, betettem a táskámba.
Azt hiszem, egyedül csak az eligazító csomagomat hagy-
tam bent.
- Én kábé egyszer használtam csak a sajátomat ezelőtt
– tárja szélesre a szekrénye ajtaját Claudia. – De nálam ez
más. Te mindössze mennyi is, két hónapja lehetsz itt? Én
viszont három éve itt vagyok.
- Várjatok már! – tartja fel a két kezét Lydia. – Kit ér-
dekelnek a szekrények? Simone, bárki tök szerencsésnek
mondhatja magát, ha megkap téged! Ez nevetséges!
- Lydia már csak ilyen.
- Tudom, mindketten igazat beszélnek, mert nagyon
menő vagyok. Két hónapja eszembe se jutott, hogy pasit
szerezsek, szexeljek vagy ilyesmi. Az volt a legfőbb gon-
dom, hogy minél előbb beilleszkedjek az új helyen. Mos-
tanra viszont én lettem a sulis musicaljének diákrendezője,
és az osztálytermek feléről is tudom, merre vannak.
- Lehet, hogy a két rengeteg apám öldösi le az agy-
sejtjeimet – a lábamon dobolok. – Tényleg úgy beszélek,
mint akinek csipetnyi önbizalma sincs. Holott *menő* csaj
vagyok.
- Ez napnál világosabb – kontráz Lydia.
- Senkinek semmi oka, hogy tahóskodjon veled, haver
– jelenti ki Claudia, a mellkasához szorítva a mappáját. –
De ha mégis, szólj, és jól seggbe rúgom!
- Nos, akkor készülj fel rá – mondom. – Mert minden
srác tahó. A mi korosztályunkban legalábbis.

– Nem értek egyet – tiltakozik Lydia. – Ian jóképű és cuki is.

Claudiával kajánul nézünk rá. Összefonja a karját a mellkasán.

– Jó, nem lehet mindenki tökéletes – mordul fel. – És mi van azzal a sráccal a dráma szakköréről? Akivel annyit dumcsizol? – tereli el bölcsen a figyelmet a fiújáról.

Tök értelmetlen Iant, a vitacsoport elnökét egy lapon emlegetni *Miles Austinnel*. Először is szentül hiszem, hogy Miles az egyedüli fekete lacrosse-játékos az univerzumban. Valamiért mégis jól kijön a csapattársaival, noha J. Crew és Vineyard Vines szerelésekben feszítenek. Meglehet, nem mondanak túl jókat róla a haverjai. Mégis jóban vannak.

– Hát, először is, ő nem tahó – számolom ki az ujjaimon. – Úgy emelget dög nehéz holmikat, mint a pillét. Jó a humora és a hátsója is.

– Kész szerencse, hogy nem a fiúk vonzanak – mondja Claudia, és vállára veti a hátizsákját. Hónom alá csapom az összegöngyölt poszterét. – Kimerítőnek tűnik.

– Talán tenned kellene valamit az ügy érdekében – néz rám Lydia csöpögős szájalommal. – Ha tetszik valaki, meg kell mondanod neki, Simone!

A legszívesebben felmordulnék, de visszanyelem. Talán még próbálkoznék is, ha totál biztos lennék abban, hogy Miles a csajokat kedveli. Valahányszor összefutunk a próbán, újabb musical felől kérdezősködik. Márpedig még nem láttam olyan heteró srácot, akinek bejönnek a musicelek.

Tudom, hogy a szerelése és a modora senkit sem tesz még meleggé. Mégis van egy ilyen *érzésem*. Meglehet, a musicalek miatt. Vagy mert Miles mindenkivel olyan kedves. Még sose láttam egy lánnyal sem. Jaj! Ha koedukált bentlakásos suliba jártam volna, most kezelni tudnám a helyzetet.

– Ennyire nem egyszerű a helyzet – halkítom le a hangomat. – Nektek mindig minden az, csajok.

Claudia és Lydia mellett laza az élet. Csakhogy ez kevés. Milyen semmi oka, hogy pár szónál többet szóljon hozzám. Jobbára el is vagyok így, nem szoktam én srácok után futkosni. Csupán sajog egy kicsit a szívem, ha meglátom. Na persze, mindenki vonzónak találja – a próbákon vagy a folyosón –, noha nem tudnám megmondani, miért. Már a létezésével is ezt váltja ki. Bár én is ilyen lehetnék!